

Надія Волинець

Д-Р РОМАН СМИК – ФУНДАТОР МУЗЕЮ ПИСЬМЕННИКА БОГДАНА ЛЕПКОГО У м. БЕРЕЖАНИ

У статті висвітлено діяльність д-ра Романа Смика, як основного організатора і фундатора, спрямована на створення меморіального музею Богдана Лепкого у м. Бережани.

Ключові слова: музей, Богдан Лепкий, Роман Смик, лепківські видання.

Понад піввіку ім'я і творчість Б. Лепкого були заборонені в Україні, але збережені українцями в діаспорі. Із прийняттям Україною незалежності д-р Р. Смик, який проживав у США, повернув спадщину письменника в містечко, де пройшла його юність та молоді літа, і своїм коштом створив музей письменника.

Богдан Лепкий – одна з видатних постатей в історії українського красного письменства, культури, розвою національного духу. Поет, прозаїк, критик, видавець, перекладач, історик літератури, літературознавець, громадсько-культурний діяч, художник, публіцист, він залишив по собі 62 книги переспівів, перекладів творів інших авторів, серед яких «Слово о полку Ігоревім» українською і польською мовами, «Червона Калина» для Українських Січових Стрільців (1911 р.), «Ще не вмерла Україна» – співаник з власними ілюстраціями (1916 р.), букварі, читанки, казки, твори Є. Гребінки, 27 різних видань Тараса Шевченка, «Історія України-Руси» Миколи Аркаса (1912 р.), твори І. Котляревського, Ю. Федьковича, П. Куліша в 4-х томах, В. Стороженка в 2-х томах, Марка Вовчка в 3-х томах, 2 томи антології української поезії (1922 р.), переклад 25 творів Тараса Шевченка на польську мову (упорядкував XIV том варшавського видання в

Прижиттєві видання Б. Лепкого

сторія України-Руси» Миколи Аркаса (1912 р.), твори І. Котляревського, Ю. Федьковича, П. Куліша в 4-х томах, В. Стороженка в 2-х томах, Марка Вовчка в 3-х томах, 2 томи антології української поезії (1922 р.), переклад 25 творів Тараса Шевченка на польську мову (упорядкував XIV том варшавського видання в

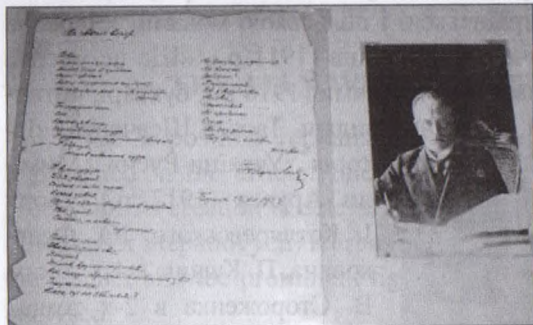
1936 р.), 2 томи історії української літератури, також і польською мовою. Власних друкованих книжкових писань було 77.

Вражає універсалізм, багатогранність його творчих інтересів, чим він і близький до І. Франка. Мету свого життя Б. Лепкий вбачав у тому, щоб відкрити Україну для світу, показати, хто такі українці, що вони як нація внесли у духовну скарбницю європейських народів.

Ще за життя Богдана Лепкого його багатющу письменницьку спадщину високо оцінили галичани, українці в діаспорі, видатні літературознавці світу. Та «на вітчизні був заборонений червоними можновладцями» [1, с. 6], «його спадщини довго цуралися на Батьківщині-Україні чужинці і «рідні» владоможні» [2, с. 10].

Але створеного Б. Лепким забуття поглинути не може. «І як тільки зблиснуло сонце волі і постала нова незалежна Україна-державна, ім'я великого сина України Богдана Лепкого у потужному леті повернулося з різних материків і континентів на свою землю...» [1, с. 6].

Роман Смик народився 3 жовтня 1918 р. у с. Жовчів Рогатинського р-ну на Івано-Франківщині в родині священника Петра Смика та Ростислави з Кузелів (тих Кузелів, що дали світові відомого вченого-слависта Зенона Кузелю). Духовне оточення з малих літ привило Ро-

Б. Лепкий і його рукопис

манові велику побожність і глибоку віру, а сільська читальня «Просвіти» відкрила перед ним світ історичних оповідань та повістей О. Стороженка, А. Кащенко, А. Чайковського, І. Франка.

Дім родини Смиків був потужною духовною оазою. Починаючи

Франківської) гімназій сформували патріотичний світогляд гімназиста Романа Смика. Після складеної в 1937 р. матури (випускних екзаменів), його життєва дорога пролягла до Кракова, де від 1899 р. вчителював у гімназіях та професорував у Ягеллонському університеті Б. Лепкий. Роман вступив на медичні студії і навчався там до початку Другої світової війни.

Леся Українка. Худ. Б. Лепкий

Воєнні події змусили його у 1939 р. повернутися в Україну. Зробив спробу продовжити навчання у Львівському університеті, але синові священика радянська адміністрація відмовила у продовженні навчання. Р. Смик у 1941 р. змушений був виїхати до Берліна, де і продовжив студіювати медицину. Університет закінчив у лютому 1945 р., написав докторську дисертацію на тему: «Українська народна медицина». Диплом одержав перед самим закінченням війни і виїхав до Зальфельду, де у місцевому шпиталі лікував українців з Наддніпрянщини та Галичини. До 1950 р. працював у дерматологічній клініці в

Ансбаху, а потім перебрався з родиною до США.

Роман Смик був відомий у колах української еміграції як філателіст, колекціонер, активний дописувач до часописів «Вісті з Риму», «Патріярхат», «Церковний вісник», календарів-альманахів, як прихильник визволеного із сибірської каторги кардинала Йосифа Сліпого і його діяльності в розбудові Української греко-католицької церкви. Знали його як мецената будівництва церков св. Володимира й Ольги в Чикаго, св. Софії в Римі, як фундатора Українського католицького університету в Римі, як жертводавця Українського вільного університету в Мюнхені, ініціатора видань – збірника «Пам'яті Зенона Кузелі» (1962 р.), книги М. Шашкевича «Азбука і абетка» (1969 р.), «Енциклопедії Українознавства» та інших українських видань і часописів.

Проте лепківська тема була на особливому, як любив казати Р. Смик, «індексі». Він весь час почувався в боргу перед великим своїм родичем: спочатку за допомогу стати студентом у Кракові (українці тоді не мали вільного вступу до польського університету), потім – за те, що не знайшов способу популяризувати його творчість в Україні. Тож почав з того, що ніколи не поривав зв'язків зі спадкоємцями лепківської спадщини – дітьми Ростиславом, Наталкою, Софією, які також вибрались із Кракова до США та доставили туди архів батька. Чужина для них виявилася більш скрутною, ніж для Р. Смика, тож вони час від часу продавали деякі родинні речі. Знаючи цінність архіву, д-р Р. Смик поспішив придбати у сина Ростислава «частину книг, полотна «Мазепа», «Мати Мазепи», «Кочубеїха», які зберігалися завернутими у куски тканини» [3, с. 15]. Коли ж Ростислав помер у 1965 р., наймолодша донька Б. Лепкого Софія передала архів д-ру Р. Смику з такими словами: «Я прошу тебе зайнятися як куратор справою архіву та подбати, щоб як прийде на те час, він був збережений в котромусь із наших музеїв чи гідному університеті...» [1, с. 26].

Архів містив чимало документів, які родина Смиків відкри-

Володимир Мономах.

Худ. Б. Лепкий

ла для науковців і українців у США: «Близько півтонни різних матеріалів і книг перевезли в Ковл-Сіті. Тут до них звертався професор В. Лев і пізніше на основі тих документів написав монографію «Богдан Лепкий». Книга була видана зусиллями нашої сімейної фундації ім. Б. Лепкого. А Ліда (дружина Р. Смика – авт.) зайнялася створенням пересувної Лепківської виставки» [3, с. 15].

Щоб не знищити на виставкових заходах оригінали, подружжя Смиків зробили копії. Р. Смик згадував: «Сфотографували оригінали і розділяли по темах, наприклад, малюнки, графіку, ілюстрації, іконографію, зразки руко-

писів, титульні сторінки кожного тому трилогії «Мазепа». Ця виставка подорожувала, була по місяцю в Чикаго (1972 р.), Едмонтоні (1977 р.), Клівленді (1981р.), Філядельфії (1985 р.), і мала великий успіх. Її демонстрували по телебаченню у Вінніпезі. На відкритті кожної виставки я говорив про життя і творчість письменника, його відданість національній ідеї. Користався нагодою сказати слово про Поета і в радіо-програмі «Недільні дзвони», в дописах до «Екрану». Вдалося здійснити перевидання «Казки мого життя» (Нью-Йорк, 1967 р.). Так Лепкий продовжував жити серед українців діаспори і чекав свого часу на повернення в Україну» [3, с. 15].

У 1988 р. життя продиктувало несподівані рішення: пішла із життя дружина Ліда, вірна помічниця у лепківській справі, занедужав і сам д-р Смик, тому було засновано фундацію письменника при НТШ в Нью-Йорку і передано туди архів. А вже за два роки Україна прийняла Декларацію про державний суверенітет, що уможливило приїзд д-ра Р. Смика на Батьківщину. Високий, статечний, він 11 серпня 1990 р. стояв під Бережанською ратушею, колишньою гімназією, над

Портрет Б. Лепкого.

Худ. П. Обаль

якою йому вчувався дух Богдана Лепкого. Та лише хвилиночку піддався романтиці. Пройшовши німецьку та американську прагматичну школу життя, відразу і по-діловому поставив питання: де бути Лепківській спадщині?

В тому, що тільки в Україні, де творчість Б. Лепкого повоєнним поколінням була невідомою, а люди, лякаючись радянських концтаборів, воліли мовчати і втаємничувати збереження книг письменника, д-р Р. Смик затвердив виданий в 1990 р. томик лепківських «Поезій» з передмовою професора М. Ільницького, де було зазначено: «Сьогодні українському письменникові Богданові Лепкому знову повертається його чесне ім'я, а укра-

їнській літературі – його твори. Повертаються після довгого й несправедливого замовчування» [4, с. 3].

Д-р Р. Смик до Лепківського відродження в Україні поставився різнопланово: від видання книг до встановлення пам'ятників і пам'ятних та-

*Р. Смик на відкритті музею
Б. Лепкого*

блиць (які сам фундував), від проведення наукових конференцій і свят до створення музеїв (в т.ч. шкільних). У 1997 р. на науковій конференції, присвяченій 125-літтю від дня народження Б. Лепкого, він сказав з цього приводу: «Моїм бажанням було зібрати і видати деякі матеріали з часів чужинецького буття та творення Б. Лепкого і подати спраглий Батьківщині, яка півстоліття була відрізана від його творчості» [3, с. 66].

Найбільш продуктивними були 1993–1995 рр., коли д-р Р. Смик творив меморіальний музей письменника. Місцем його розташування було обрано Бережани, адже в цьому маленькому галицькому містечку, за словами Б. Лепкого, «найкращому місті в світі» [5, с. 115], пройшли дитячі і гімназійні роки майбутнього письменника. Тим паче, що в старій ратуші, де у 1990 р. функціонували музей книги і краєзнавчий музей, були вільними ще шість залів. Першою посилкою у 1991 р. на адресу музею книги Р. Смик надіслав фотокопії малюнків Б. Лепкого та ксерокопії титульних сторінок книг, рукописних аркушів письменника. Деякий час зводився з доставкою оригіналів архіву Б. Лепкого. Д-р Р. Смик зізнався пізніше, що мав сумніви щодо утвердження незалежної держави, сумлінності працівників пошти в Україні, а відтак – у цілісності відправлених посилок. Тож волів перевозити лепківський архів частинами і власноручно. Але і тут були проблеми, адже архів уже був власністю НТШ в Нью-Йорку, і голова товариства не давав згоди на його повернення попередньому

власнику. Та наполегливий у своєму задумі д-р Р. Смик мав у НТШ «своїх надійних людей», які у час відпустки голови й повернули йому лепківську спадщину. Це спонукало д-ра Смика збільшити кількість подорожей до Бережан, аби якнайшвидше перевезти добуте. Його немолоді руки вгиналися під тягарем валіз, напактованих книгами, документами, фотографіями, художніми роботами Б. Лепкого, з яких мали творитися музейні експозиції¹.

Заступник голови Тернопільського обласного відділення фонду культури України Святослава Яценко зауважила, що Р. Смик клопітку справу з перевезенням архіву зі США в Україну виконав терпеливо і блискуче.

Підбираючи меморіальні речі до експозицій, науковці в телефонному режимі консультувалися з Р. Смиком і висловлювали своє захоплення. Задоволений такою оцінкою своїх старань, д-р Смик називав створення музею Б. Лепкого своєю лебединою піснею.

Д-ру Смику було важливо створити незвичайний музей, і він не зупинився навіть перед астрономічною на той час сумою, яку запросили художники за дизайн. Крім того, потрібні були додаткові видатки на фарби, матеріали на вітрини і стенди, раритетні лепківські книги, які бібліофіли стали пропонувати до музею, і це теж його не зупиняло. Заспокоював відомою українською приказкою: «Як стало на юшку, то стане й на петрушку».

Слід зазначити, що ази музейництва Р. Смик пізнав ще в 1934–1937 рр. у Станіславівській гімназії. У цьому контексті він зазначив: «Саме моїми стараннями був заснований перший шкільний музей. За три роки навчання студенти гімназії зібрали тисячі експонатів – вишиванки, народні костюми, взуття» [3, с. 20]. Тож мав велике чуття на відбір експонатів.

Д-р Смик поспішав із створенням музею, і цей поспіх диктував його вік, адже перегорнув 76-у сторінку життя. Попередньо було проговорено дату відкриття – серпень 1995 р. Але, щоб впевнитися в реальності визначеного терміну, завітав у Бережани ще в травні. Побачивши зроблене, сміливо призначив відкриття музею на неділю, 27 серпня 1995 р. Однак прибув заздалегідь, 24 серпня. Вітався з нами

¹Перелік переданих д-ром Смиком матеріалів див. у Додатку.

так, ніби вчора бачилися, і він забіг, щоб продовжити недокінчену розмову. Тож, не гаючись, відразу попрямував у зали, знайомитися з експозицією. Художники Б. Божко і Р. Гудима, науковці Н. Волинець і Я. Мазурак чекали на зауваження з готовністю тут же внести корективи. Але Роман Петрович, так зверталися до нього бережанці, не поспішав. По декілька разів на день підступав до стендів, вичитував підписи, і лише тоді делікатно звертав увагу на неточності в датах, але ніколи не вдавався до радикальних порад, лише легенько віджартовувався, що науковці в цій справі професори, а він тільки завгосп.

Здавалось, всі найцінніші архівні матеріали вже були передані в експозицію, проте ні – на самому святі відкриття він зробив несподіваний подарунок – портрет Б. Лепкого роботи художника О. Куриласа та портрет доньки, який писав сам Лепкий. Виявилося, що знаходилися полотна весь цей час у родині перекладачки творів Б. Лепкого – Марії Беньковської в Кракові. Д-р Смик багато років підтримував листування з сином М. Беньковської – Веславом і за його згодою передавав полотна у музей. А доставила їх з Кракова С. Яценко.

У 2001р. д-р Р. Смик передав цікаву пам'ятку письменника з ювілею 1932 р. – композицію з 5 бронзових листочків на шматку лабрадориту. До 10-ліття музею надіслав два книжкових раритети з бібліотеки Б. Лепкого, про що свідчать його власноручні підписи: «Це Марка Вовчка «Сестра» (1862 р.) видання В. Липинського «Z dziejóm Ukrainy» (1910 р.).

З життєвого досвіду знаємо, що тільки справжній музейник за цінним експонатом полює і долає будь-які відстані. З д-ром Смиком було це в Україні двічі. Дізнавшись 1998 р. від мистецтвознавця, професора Української академії друкарства ім. І. Федорова Христини Саноцької, що у Львові ще проживає митець Н. Кісілевський, який у 1932 р. зліпив скульптуру письменника, д-р Смик вже по дорозі в аеропорт зустрівся зі скульптором. Пан Кісілевського вже не міг спромогтися на спогади чи розмови про його студентські зустрічі з Б. Лепким у Кракові. Але Р. Смик не пропустив нагоди вирішити питання з родиною про придбання двох авторських скульптурних робіт Шевченкової тематики. Одну передав музею Б. Лепкого, другу – музею книги у м. Бережани.

Наступного приїзду він вирішив зустрітися з донькою відомого графіка і живописця П. Обалія і поїхав у Стрий. Того ж дня придбав дві

ліногравюри: портрети Б. Лепкого і Т. Шевченка, які теж передав у бережанські музеї.

Музейник – це людина не позбавлена азарту, захоплення. Мені довелося бути свідком, як повівся д-р Р. Смик, коли відомий київський бібліофіл В. Бухинський розклав перед ним прижиттєві Лепківські видання: «Писання», «Мазепа», «Три портрети», «Крутіж», «Вадим», «Начерк з історії української літератури», поетичні антології «Струни», «Досвітні вогні», де друкувалися поетові вірші. Було це в час відзначення 125-річчя письменника в київському Будинку вчителя. Музей дещо з пропонованого вже мав у своїх фондах, проте д-р Р. Смик не відмовився від нового придбання і заплатив майже тисячу доларів за цей набуток. Не міг встояти, щоб не придбати в той самий час у художника З. Мігоцького серію емалей за мотивами лепківської поезії. Ці експонати теж було передано в дар музею з нагоди 125-ліття письменника.

Окрему колекцію в музеї становлять видані коштом Р. Смика книги письменника: «Начерк історії української літератури» (Мюнхен, 1991 р.), «Під Великдень. Великодня лірика Б. Лепкого», «Під Різдво. Збірка різдвяних і новорічних поезій» (Тернопіль, 1993 р.), «Твори» в 2-х томах (Київ, 1997 р.), «Казка мого життя» (Івано-Франківськ, 1999 р.), «Присвяти Василеві Стефаникові», «Твори» (Тернопіль, 2001 р.); лепкознавчі праці та дослідження сучасних авторів: М. Сивіцький «Богдан Лепкий. Життя і творчість» (Київ, 1993 р.), Л. Цимбал «Національно-патріотичні та загальнолюдські начала в поезії Б. Лепкого» (Одеса, 1993 р.), С. Ямпольська «Богдан Лепкий як літературознавець» (Тернопіль, 1995 р.), Н. Лиса «Богдан Лепкий в духовній історії України» (Чикаго, Тернопіль, 1996 р.), В. Соколова «Національно-патріотичне і загальнолюдське в історичному романі Б. Лепкого «Мазепа» (Одеса, 1997 р.), Матеріали Всеукраїнської наукової конференції, присвяченої 125-річчю від дня народження письменника «Творчість Богдана Лепкого в контексті європейської культури» (Тернопіль, 1997 р.), Л. Бахталовська «Публіцистика Богдана Лепкого» (Київ, 2000 р.), Н. Білик «Богдан Лепкий. Життя і діяльність» (Тернопіль, 2001 р.), «Високе небо Богдана Лепкого» (Тернопіль, 2001 р.), Т. Литвиненко «Історіософська концепція пенталогії Б. Лепкого «Мазепа» та її художня реалізація» (Суми, 2001 р.), збірники пісень на слова Б. Леп-

кого, епістолярна спадщина письменника «Журавлі повертаються...» (Львів, 2001 р., упорядник В. Качкан), Лепкіана В. Качкана «Хай святиться ім'я Твоє» (5, 6 тт.), путівник по Музею Б. Лепкого. До цього переліку слід долучити подарункове видання поезій Я. Щоголіва, роман про братів Лепких «Від передгроззя до громовиці» Р. Коритка, видання музею книги «Вітражі. Храм книги» (1999 р.).

Подбав Р. Смик і про збереження історії лепківського відродження з метою: «дати заінтересованим людям, евентуальним дослідникам бурхливого повернення Богдана Лепкого (...) готовий матеріал з різних частин України» [6, с. 3]. З газетних публікацій, фотодокументів та ін. матеріалів, що з'явилися у пресі впродовж 1990–1998 рр., він особисто робив копії в 100 примірниках кожен, підбирав сторінку за сторінкою і скомпонував їх у п'ятикнижжя. І таких фоліантів під назвою «Повернення Україні Богдана Лепкого» було складено 500 одиниць, загальним обсягом 15000 сторінок. В. Погребенник ці видання назвав «підвалинами майбутньої Лепківської енциклопедії» [7, с. 4].

Не очікуючи від держави коштів на видання потрібних, а ще недоступних читачеві книг, д-р Смик практикував свою самвидавницьку методику їх популяризації. Так було підготовлено, видано й роздаровано 11 ксерокопійних збірників поезій поета, 8 ксерокопій художньої прози, 2 ксерокопії дитячих казок, 7 ксерокопій літературознавчих праць. А всього він пустив у світ 51 видання творів різних авторів: С. Лепкого, М. Міхновського, З. Кузелі, В. Пачовського, П. Карманського, В. Бірчака, Є. Пеленського, В. Безушка, М. Климишина, Я. Славутича, Марка Вовчка.

Д-р Р. Смик не тільки залишився задоволений створеним музеєм, про що зізнався присутнім на лемківській святковій академії в Чикаго 2000 р.: «...було відкрито найкращий музей у найкращому – за словами Поета – місті», а й постійно поповнював фонди новими матеріалами.

Його багаторічна подвижницька лепківська праця, меценатська – «до глибини власної кишені» – діяльність знайшли визнання в Україні. Д-р Роман Смик визнаний почесним громадянином м. Березани і с. Жуків, почесним членом Всеукраїнського Товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, лауреатом премії ім. Братів Лепких та премії ім. В. Винниченка Українського фонду культури. У 2000 р. йому при-

своєно премію Євгена Чикаленка, а з нагоди 15-ї річниці незалежності України нагороджено орденом «За заслуги» III ст.

Упродовж багатолітньої співпраці з д-ром Р. Смиком наші країни, його сподвижники і однодумці через українську й англомовну пресу в діаспорі, тернопільську, івано-франківську, бережанську, рогатинську періодику в Україні поспішали сповістити світові про своє захоплення його подвижництвом, патріотизмом, величчю і красою душі. У його прижиттєвої бібліографії цей розділ нараховує 209 позицій. У Музеї книги в Бережанах у 2000 р. створено меморіальний зал пам'яті Романа Петровича Смика, у 2003 р. – видано книгу «Лежить на серці доля України» (упорядник Н. Волинець), яка «...щедро привідкриває чисті вікна правди у пізнанні справді такої величної постаті в українстві, якою і є пан Роман Смик» [8, с. 9].

На 89-му році життя, 25 грудня 2007 р., д-р Роман Смик завершив земну мандрівку в американському Ковл-Сіті, похований на цвинтарі св. Миколая в Чикаго.

Список використаних джерел

1. Качкан В. *Незгасиме полум'я зорі* /В. Качкан // *Високе небо Богдана Лепкого. Спроба антології у публіцистиці, поезії, пісні*. – Бережани, Тернопіль, 2001. – С. 6–26.
2. Гром'як Р. *Присутність у культурі, незникомість...* /Р. Гром'як // *Проблеми інтерпретації творчої спадщини Богдана Лепкого: матеріали міжнародної наукової конференції. Тернопіль, 23 листопада 2007 р.* – Тернопіль, 2007. – С. 10–18.
3. Смик Р. *Дороги долі* /Р. Смик // *Лежить на серці доля України*. – Тернопіль, 2003. – С. 10–24.
4. Ільницький М. *Передмова* /М. Ільницький // *Б. Лепкий. Поезії*. – Київ, 1990. – С. 4–8.
5. Лепкий Б. *Казка мого життя* /Б. Лепкий. – Івано-Франківськ, 1998. – 308 с.
6. *Повернення Україні Богдана Лепкого: 2-е доп. видання, присвячене 55-річчю Великого сина України Богдана Лепкого* /Передм. Р. Смика. – Чикаго, Україна, 1996.
7. Погребенник В. *Патріот України, меценат, українознавець: світлій пам'яті доктора Романа Смика* /В. Погребенник // *Жайвір*. – 2008. – Ч.1. – С. 4.
8. Качкан В. *У слові і чині – сенс його життя* /В. Качкан // *Лежить на серці доля України*. – Тернопіль, 2003. – С. 5–9.

DR. ROMAN SMYK AS THE FOUNDER OF THE WRITER BOHDAN LEPKYI MUSEUM IN BEREZHANY

The article displays Dr. Roman Smyk's activity as the major founder and promoter, who devoted his life to creating the Bohdan Lepkyi Memorial Museum in Berezhany.

Key words: museum, Bohdan Lepkyi, Roman Smyk, Lepkyi's works.

Додаток

Перелік експонатів, переданих д-ром Р. Смиком для створення музею Богдана Лепкого у м. Березани

№ п/п	Назва експонату	Матеріал	розмір, см	Примітка
1.	Горняткевич Д. «Приходство в с. Крогулець», 1928 р.	картон, олія	30x41	
2.	Горняткевич Д. «Хата на х. Кривенькім», 1927 р.	картон, олія	29x38	
3.	Лепкий Б. «о. Михайло Глібовецький», 1890 р.	папір, олія	17x21	
4.	Лепкий Б. «Портрет Т. Шевченка»	папір, олія	18x13	
5.	Лепкий Б. «Портрет М. Івасюка»	папір, олія	20x14,5	В паспарту
6.	Невідомий художник. «Портрет Євламπίї з Метелів Лепкої, матері о. Сильвестра Лепкого»	папір, олія	46x32	
7.	Лепкий Б. «Автопортрет», 1885 р.	папір, олія	11,5x15,5	В паспарту
8.	Лепкий Б. «Автопортрет», 1885 р.	папір, олія	11,5x17	З печаткою НТШ, Нью-Йорк

9.	Рисунок. Лепкий Б. «Портрет А. Чайковського»	папір, олія	11,5x7	
10.	Рисунок. Лепкий Б. «Автопортрет», 1907 р., Краків	папір, олія	14x9	
11.	Рисунок. Лепкий Б. «NN»	папір, олія	17x9	З печаткою НТШ, Нью-Йорк
12.	Рисунок. Лепкий Б. «Портрет Т.Г. Шевченка»	папір, олія	13,5x9	
13.	Лепкий Б. «Портрет Миколи Устияновича»	папір, олія	14x10	
14.	Бережанські гімназисти: п. Ст. Глібовицький і Л. Лепкий	фото	9x6	
15.	Рисунок. Лепкий Б. «Леся Українка»	папір, олія	13,5x19	
16.	Рисунок. Лепкий Б. «Володимир Мономах»	папір, олія, акварель	27,7x35,7	
17.	Рисунок. Курилас О. «Портрет Б. Лепкого»	папір, темпера	28x25	
18.	Рисунок. Мавберг О. «Портрет Б. Лепкого», 1903 р.	папір, темпера	28x25	
19.	Рисунок. Лепкий Б. «Наталя - Марія Лепка» - Краків, 1909 р.	папір., олія	19x12	
20.	Рисунок. Лепкий Б. «Євгенія-Софія Лепка».	папір, олія	57x37	
21.	Рисунки олівцем різних розмірів	47 шт.		
22.	Живописні роботи різних розмірів	13 шт.		
23.	Лепкий Б. «Побачивши гори в лісі закуті»	рукопис вірша		
24.	Деякі музичні композиції до слів Богдана Лепкого	рукопис		

25.	Вірш. С. Крушельницький у пам'ять концерту в Бережанах, 12. VI. 1898. – М. Мурава	ксерокопія рукопису		
26.	Свідectво про вінчання Б. Лепкого і Олександри Лепкої. Коломия, 2 лютого 1897 р.	оригінал		Видане 7 падолиста 1915 р.
27.	Т. Шевченко Кобзарь.ч.I, Львів, 1893.	книга		З підписом Б.Лепкого
28.	Т. Шевченко Кобзарь.ч.III, Львів, 1893.	книга		З підписом Б. Лепкого
29.	«Исторія новѣйшей русской литературы». А.М. Скабичевского. – 1848–1892	книга		З підписом Б. Лепкого
30.	І. Франко. Мій Измарagd: поезії. – 1898.			З підписом Б. Лепкого
31.	Лепкий Б. Зірка.– Літопис «Червона калина», 1929.	книга		Придбав і подарував д-р Р. Смик
32.	Лепкий Б. Казка мoйого життя. Крегулець. До Зарваниці. – Львів, 1936.	книга		З підписом Б. Лепкого для Ольги і Зенона Кузелів
33.	Лепкий Б. Казка мoйого життя. – Нью-Йорк, 1967.	книга		Обкладика вишневого кольору із золотим тисненням
34.	Лепкий Б. Казка мoйого життя.	книга		Додано іншу обкладинку в коричневому тоні
35.	Лепкий Б. Казка мoйого життя. Бережани. – Краків, 1941.	книга		З ілюстраціями видів Бережан і Бережанщини
36.	Лепкий Б. Вибір віршів. – Вецляр, 1921.	книга		
37.	Лепкий Б. Мотря. Т.1: Історична повість. – Буенос-Айрес, Аргентина.	книга		

38.	Лепкий Б. Мотря. Т.2: Історична повість. – Київ; Ляйпціг.	книга	
39.	Лепкий Б. Не вбивай. – Київ; Ляйпціг / домашня б-ка Гавенчука	книга	Придбав і подарував д-р Р. Смик
40.	Лепкий Б. Батурин. – Київ; Ляйпціг.	книга	Придбав і подарував д-р Р. Смик
41.	Лепкий Б. Полтава. – Львів, 1929.	книга	Придбав і подарував д-р Р. Смик
42.	Лепкий Б. Сотниківна. – Нью-Йорк, 1957.	книга	З печаткою Тараса Шпікуля
43.	Лепкий Б. Крутіж. – 1947.	книга	Придбав і подарував Я. Гунька
44.	Лепкий Б. Мазепа. З під Полтави до Бандер. – Нью-Йорк, 1955.	книга	Придбав і подарував Я. Гунька
45.	Лепкий Б. Вадим. – Львів, 1930.	книга	Придбав і подарував д-р Р. Смик
46.	Лепкий Б. Каяла// Говерля, 1956.	книга	
47.	Струни. I і II ч.: Антологія української поезії від найпрадавніших до нинішніх часів/ Для вжитку школи й хати влаштував Б. Лепкий.	книга	
48.	Котляревський І. Твори. Т.1. Енеїда / Зі вступом і поясненнями Б. Лепкого. – Берлін, 1922.	книга	
49.	Шевченко Т. Гайдамаки / Нуся Лепківна з підписом «Дорогому Романові в День уродин від Нусі. 3.Х.1978 р.»	книга	
50.	Куліш П. Твори. Т.1. Чорна рада / Зі вставками і поясненнями Б. Лепкого. – Берлін, 1922.	книга	

51.	Український ілюстрований календар Товариства «Просвіта» з літературно-науковим збірником на 1918 р. – Львів, 1917.	книга		
52.	Український ілюстрований календар Товариства «Просвіта» з термінарем на 1916 р. – Львів, 1916.	книга		Дарунок НТШ
53.	Лепкий Б. Під тихий вечір: Повесть-казка. / Автографи «Софія, Лепкий»	книга		Дарунок д-ра Р. Смика в 1999 р.
54.	Лепкий Б. Під тихий вечір: Повесть-казка. – Вінніпег, 1953.	книга		Передав В. Беднарський
55.	Історія України-Русі з малюнками, написав М. Аркас. – 2-е вид. – Накладом М. Аркасової. – Краків, 1912.	книга		
56.	Лепкий Б. Три портрети: Франко – Стефаник – Оркан – Львів, 1937.	книга		
57.	Слово о полку Ігоревім. – Краків, 1941.	книга		
58.	Лепкий Б. Перша читанка. – Відень, 1918.	книга		
59.	Лепкий Б. Кидаю слова. – Чернівці, 1911.	книга		
60.	Лепкий Б. Три казки – Львів, 1931.	книга		
61.	Лепкий Б. Казка про Ксеню. – Нью-Йорк, 1956.	книга		
62.	Лепкий Б. З життя. Оповідання. – 1899.	книга		
63.	Лепкий Б. Оповідання. Вибір. – Краків; Львів: «Українське видавництво», 1944.	книга		

64.	Лепкий Б. 3 глубин душі. – Львів, 1905.	книга		
65.	Лепкий Б. Поезіє, розрадо одинока. – Львів, 1908.	книга		
66.	Лепкий Б. Над рікою. – Львів, 1905.	книга		
67.	Лепкий Б. Осінь. – Коломия, 1902.	книга		
68.	Лепкий Б. Під ялинку. – Нью-Йорк, 1958.	книга		
69.	Лепкий Б. Слота: Вірші. – Львів-Київ: Червона Калина, 1926.	книга		
70.	Лепкий Б. Мазепа: Трилогія. – Київ, Ляйпціг: Укр. накладня, 1926–1929.	книга		
71.	Донька Наталя	фото		
72.	Дружина Олександра з донькою Євгенією, 1902 р.	фото		
73.	Після концерту на честь 60-річчя, 20.12.1932 р.	фото		
74.	Ювілейний комітет до відзначення 60-річчя в Бережанах	фото		
75.	Б. Лепкий і М. Беньковська, 1935 р.	фото		
76.	Гімназійне фото. Серед професорів Б. Лепкий	фото	15x25	
77.	Конверт Б. Лепкому в Краків, зі штемпелем 13.12.1930.	оригінал		
78.	Віньетка, вчительські виділові курси. курс математико-природничий, 1909 – 1910 рр.	фото		

79.	Віньетка вчительські виділові курси. курс математико-природничий, 1910–1911 рр.	фото	
80.	Афіша святкування 60-річчя Б. Лепкого в Бережанах, 1932 р.	оригінал	
81.	Пам'ятний альбом до 60-річчя Б. Лепкого з фотографіями Бережан та гімназійних професорів	оригінал	
82.	Шкатулка до 60-річного ювілею Б. Лепкого від Союзу українок в Коломиї.	дерево	
83.	Композиція «В 60-річчя уродин Вш.п. професорові Б. Лепкому, хр. Маркова, 19.IX. Краків, 1932».	бронза	
84.	Обаль П. «Портрет Б. Лепкого».	графіка	
85.	Кісілевський Н. «Тарас Шевченко». Скульптура	гіпс	